

Mati je pomolčala.

»A Podlogarjevi so bogati. Ali ne veš, da je Franckova sestra Fini že učiteljica? . . . Tam na Kalu nekje uči sedaj . . . In Pepca? Samo ta je doma, glej . . .«

Hinko je bil drugi dan dolgo pri Podlogarjevih. V veliki, svetli sobi so sedeli za gladko mizo, ki se je kar šibila od krožnikov. Podlogar je pušil iz turške pipe. Francek je skakljaj semintja, nemiren in živahen in se je vrtel okrog očeta. Pogovarjali so se o raznih stvareh, in Hinko je zapazil z začudenjem, da gledajo vsi postrani nanj. Pepca se mu je tudi smejala in se je enkrat nenadoma okrenila proti oknu. Ko je pogledala zopet Hinka, je ta videl, da so njena lica vsa rdeča in napeta od smeha, in da se njene oči pritajeno rogajo . . .

Končno se je poslovil in je odšel domov, kjer je potožil materi:

»Kako gosposko se nosijo! Skoro sram me je bilo med njimi. Tudi Francek, se mi zdi, ne govori nič več tako prijazno z menoj, kakor je govoril prej.«

Ko je videla mati, da ima Hinko lica objokana, je upognila glavo in mu je obrisala s predpasnikom solze z obraza.

»Vidiš, sinko, na gosposke ljudi se nikoli ne zanašaj! Oni živijo zase, ločeni od nas; mi pa smo reveži. Poglej, kako imam roke žuljave in raskave od dela!«

Še to in ono mu je povedala mati, in deček je vse njene besede globoko občutil . . .

Tedni so hiteli in hiteli so meseci. Ves čas se je pripravljaj Hinko za šolo. Mati je hodila vsak dan na dnino, upognjena, glavo na prsih. Milka je pa delala doma sama na polju. Ko je bila mati zvečer v izbi, je velikokrat na tihem jokala. Hinko se je priplazil nekoč po prstih k nji, in zelo se ga je prestrašila. Nasmehnila se mu je prisiljeno, da bi otrok ne zapazil njenih solz. A Hinko je videl solze in hudó mu je bilo . . .

»Saj bom priden, mati! Nikar se ne bojte, molil bom za vas . . .«

Milo se je storilo materi ob teh besedah. Sklenila je roke in je dvignila oči proseče k njemu:

»Bog naj gre s tabo! Ne pozabi Boga, in On ne bo pozabil tebe in se bo usmilil tudi mene.«

Dvema, ki sem ju ljubil.

Moja stara mamica — Jerica ji je bilo ime — je bila oseba, ki sem jo poleg ateja in mamice najbolj ljubil v svojem življenju. In ljubila je tudi ona mene. Če sem bil jaz doma in ona na dnini, ni prišla nikoli prazna domov. Ob palici je šla, in jaz sem jo zagledal že tam pri Goltetovih izza ovinka in sem ji tekel naproti. Prijel sem jo za roko in sem skakal krog nje.

»Oj, le čakaj, ne boš tako skakal, ko ti bo tako, kakor je meni.«

»Kaj je vam hudo, mati?«

»Oj, ti ne veš . . .«

Ali pa v nedeljo. Hodila je vedno k deseti maši in potem je čakala nauka. Za opoldne je vzela po dva groška, če ju je imela, ali pa so ji ju dali atek. Včasih je obiskala pri fari sorodnico, Glažarjevo teto. In šele pod večer je prikramljala ob palici z vrstnicami. In ni je bilo nedelje, da bi mi ne bila pritrkala po pol žemljice — pomislite, cele pol žemljice meni, ki nisem videl belega kruha drugače kakor o svetem Božiču in o Veliki noči!

Stara je bila Jerica in je morala umreti. In čujte čudo! Umrla je na Štefanji dan dopoldne, in njen brat v Globočicah je umrl na božični dan popoldne. Pokopali so potem oba v isto jamo.

»Kaj takega se pa ne zgodi vsakih deset let,« so rekli ljudje, in je res.

Nimata spomenika na grobu. Kaj bi jima koristil? Čemu na grob kamenit spomenik? Da bi tlačil bele kosti? . . . A spomenik imata v mojem srcu, posebno ti mamka ga imaš, ki te ne more težiti, ki bo razpal, ko se vidiva v Sreči . . .

V kamrici je imela stara mamica svojo pisano skrinjo, ki ji je bil znotraj pokrov ves pokrit s podobnicami: ena je bila Marije z Žalostne gore z mrtvim Sinom v naročju; druga Marija z Bister, tretja z Brezij, četrta sveta Jera, babičina patrona, in še vse pisano drugih.

Poleg skrinje je stala postelja in pod posteljo jerbas z jajci, ki jih je babica skupovala, ko ni mogla več delati, da je dobila kak krajcar.

Tudi meni so se dopadla jajčka, tako lepo okrogla. Saj bi jih bilo treba samo še skuhati in pobarvati, pa bi bili pirhi. Zato sem šel nekoč, potegnil jerbas izpod postelje in se začel igrati z jajčki. Kdo bi bil pa mislil, da se ta spak tako hitro ubije! Kotal sem jih lepo po tleh, aj, ko je tako lepo teklo! Pa oj nesreče! Prevrnil sem v svoji nerodnosti stolček, pa je podrobil kakih šest jajc! Ni veliko — par grošev — a to je bilo babici veliko: ves dobiček in še več!

Okregala me je ženica, morda parkrat udarila, pa jajc le ni bilo! Hudo mi je bilo, ne ker me je morda bolelo, ampak ker sem videl, da je starica žalostna.

Dobra duša je bil moj boter — drugi, ki sem ga posebno ljubil. Niti hlač še nisem nosil takrat, ko je še živel. Hišo je imel na Dobravi, v vasi poleg naše vasi. Nizka je bila tista hiša, zidana iz kamenja in s slamnato streho. Tudi okna so bila nizka, pobeljena z apneno belo barvo, ki je vlekla na modro. Kakor bi poredno mežikala ta drobna okenca in kakor bi te vabili vedno bližje ti očki, se je zdelo. In iz njih teko še sedaj rano spomladi, čez celo poletje, noter do jeseni krvavordeče solzice — nageljčki, kot bi plakali za mojim botrčkom.